

hørte i Gaar det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) sige: Pas paa Formueskat-ten. Og der kommer Indvendinger mod den fra forskellige Kredse. Man har kaldt den en demokratisk Skat. Om noget er demokratisk eller aristokratisk, er ikke det, det kommer an paa; det kommer an paa, om det er ret og retfærdigt. Og der kommer saa atter Spørgsmaalet: Er denne Skat vedvarende demokratisk? Se blot paa Husmandsforeningerne her i Landet! De begynde at tale om, at denne Indtægts- og Formueskat er en meget tvivlsom Skat, naar man maaler den med Retfærdighedens Maalestok. Vi maa hen i Retning af en Grundværdibeskatning. Der er ikke Tale om Enten-Eller, men om et Baade-Og. Men Finansministeren kunde efter min Mening ikke gøre andet end det, han har gjort, og det glæder mig, at han i sin store Tale har taget dette Fremtidsperspektiv med, som jeg venter mig ikke saa lidt af ogsaa i social Henseende. Nu sidder jo Landbokommissionen, og den vil utvivlsomt komme ind paa disse Sager. Jeg haaber, at den vil tage om Nælderne med en fast Haand.

Det er de sociale Momenter i disse Skattelove, der saa stærkt kom frem i Slutningen af Finansministerens Tale. Der er i Sommer fra socialdemokratisk Side talt om, at denne Regering vilde de sociale Love til Livs. Det viser sig, at det er urigtigt. Det viser sig, at den højtærede Indenrigsminister har forelagt et Lovforslag om Understøttelse til Enkers og Enkemænds Børn, et Lovforslag af vidtrækkende social Betydning. Men Socialdemokraterne tale selv om denne sociale Lovgivning, som de nu ere med til at vedtage, skønt det strider mod det oprindelige Princip, der var gyldigt, da Karl Marx var Ledestjerne, men som man fornuftigvis er gaaet bort fra, idet man betragter disse sociale Love som et „Viaticum“, som Tærepenge paa Vejen hen mod den socialistiske Stat, og det er meget rigtigt set fra deres Synspunkt. Men det maa ikke forbyse, at man undertiden ønsker at tage disse Tærepenge i Haanden igen og prøve, om de ikke skulle omvurderes. Her skal ikke være Tale om en Standsning i det sociale Arbejde — dette Arbejde er netop det 20de Aarhundrede forbeholdt —, men man maa huske paa, at det ikke er Barmhjertighed, der skal være det ledende, men Retten. Barmhjertighed er en Følelse vedrørende Personer, men Ret og Retfærdighed er Samfundets Basis. Der blev sagt forleden Dag af det ærede Medlem fra Aalborg (N. C.

Christensen): „Ja vist skal Samfundet give Mad til dem, der ikke have Mad“. Nej, Samfundet skal ikke give Mad, Samfundet skal give Arbejde. Det er netop Forskellen mellem Dyr og Mennesker. Dyrene skulle have Mad, Menneskene skulle have Arbejdsvilkkaar. Men man er kommen ind paa dette at give Mad i Stedet for Arbejde. Man har det Indtryk, at den sociale Lovgivning paa visse Punkter har ladet sig lede af en almindelig Frygt blandet med en Barmhjertighedsfølelse og derved har glemt det, der maa være Statens Grund.

Der er noget andet, som ogsaa hører med til at opretholde Staten, og det er Disciplinen. Den er nødvendig for en Hær, men den er ogsaa nødvendig i et Samfund. Vi maa hellere ingen Hær have end en Hær, hvor Disciplinen ikke fastholdes aldeles bestemt. Men idet jeg hævder dette, vil jeg gerne bede, om man nu ikke vil gøre Alvor af en Ændring i den militære Retspleje. Vi kunne ikke vente længere med den. Alle ere enige om, at den nuværende Lov helt og holdent hører Lejetroppetiden til, men ikke den nuværende Tid, den almindelige Værnepligts Tid. Hvorfor skulle vi stadig gaa og vente paa, at denne Kommission bliver færdig? Men det er ikke alene i Hæren, men ogsaa andre Steder, hvor det gælder hellere at have for megen end for lidt Disciplin. Det er den, der holder Staten oppe, saa længe vi have en Stat, og saa længe vi ikke have Muligheden for at gaa over til et anarkistisk Samfund, der naturligvis i og for sig var det ideale, hvis Menneskene vare saa gode, som vi haabe, at de en Gang skulle blive. Men som Forholdene nu ere, maa vi have denne kraftige Disciplin. Jeg er i den Henseende bange for, at Rigsdagen skal overskride sin Kompetence. Under den franske Revolution gjorde man dette. Man hævdede de tre Statsfaktorer: den lovgivende, den dømmende og den udøvende Myndighed, men i Nationalkonventet glemte man det og tog alle tre i sin Haand. Lad os endelig ikke komme dertil, at Rigsdagen gør noget lignende. Det gaar ikke an, at denne Rigsdag f. Eks. giver sig til at gribe ind i Skoledisciplinen her i Byen eller andre Steder. Vi maa have Respekt for Lærernes Arbejde; det er helt andre Instanser, der skulle til her. Det skader Skolen, og det nedsætter i Virkeligheden Rigsdagen.

Da jeg her taler om det, der er nødvendigt for at opretholde Staten, vil jeg ogsaa udtale mig om de militære, de saakaldte uproduktive Udgifter, der ere nødvendige for en Stats Bestaaen. Det ærede